

EL DIA DE LA MARMOTA

Celebració del dia de la maleïda Hispanitat

Com cada any, desfilada militar, tribuna d'autoritats amb l'absència del lenda-kari, el rei estrena guants, escridasada al President Sánchez, alguna falla castrense —a vegades, el paracaigudista es fa un embolic i, en lloc d'atterrar, xoca contra algun obstacle traïdor; a vegades, com aquesta, algun avió de combat no treu el corresponent fum de colors per a formar la bandera al cel— himne i recepció. Dia d'orgull patriòtic i, com a tal, la cosa no pot variar gaire: l'orgull —i més encara el nacional— sempre és igual d'idiota.

Tot i això, en aquest any de gràcia, alguna novetat. Mentre les forces armades desfilen a la Puerta del Sol, uns altres herois (aquests més de debò), de paisà, reivindiquen el dret a viure i fer-ho en una casa digna. Són, segons la presidenta de Madrid, els terroristes i, com a tals, quan escamots de la dreta —cadells del feixisme patri— van a desallotjar-los a la força, la policia fa acte de presència i, com no, s'endu a comissaria cinc dels acampats, cap provocador. Per a la dreta, un dels millors actes de la diada.

Per alguns, que no tenim pàtria o la tenim segrestada des que ens barallàvem amb espases, costa d'entendre la flama que la gent posa en una pobra cabra (ves que no sigui un sincretisme del boc satànic!), malgrat de fet sigui molt millor això que no pas l'entusiasme per les armes i la disciplina marcial. Per cert, és conegut que, tot oblidant els ancestres, els *muy españoles y mucho españoles* sovint es queixen (avui dia encara més) de tot el que vingui d'Àfrica, però novament s'ha demostrat que això és només pura *fachada*: constatem una veritable passió per la moda magrebina —colonial (d'aquí pot-

AMAD EL PAÍS, HOSTIA,
DEJAD DE DEFENDER
AL PUEBLO

ser la inclinació)— al pas dels Regulars, que són com una còpia barata de la guàrdia reial marroquina. Als catalans, per la nostra banda, ens espurneja el pit en veure les quatre barres (recordeu: sang reial *vessada*) i, als més bons, també una falç segant cadenes; però, en canvi, desfila un escamot de la Guàrdia Urbana i ja ens baixa la temperatura —per més que, ho admetem, als Mossos (estrictament botiflers des de la seva fundació), alguns imbècils encara els aplaudeixen i els regalen flors. A Espanya, com més uniforme i pas de l'oca, més consciència de pertinència, d'honor i valentia. Espanya es sent més Espanya si pensa en *imperi, genocidis i colònies*. És l'enyorança la que fa gran Espanya, l'enyorança i els *caudillos* que diuen que són hereus directes del Cid i d'algun altre heroi de La Mancha. És a-marg no poder presumir de caracterís-

tiques nacionals com la puntualitat suïssa —tot i que també, pensant-ho millor, quin ensopiment—, però cal reconèixer que Espanya no és puntual, ni neta, ni fresqueta, com els països nòrdics i civilitzats —i això, de fet, l'honora. Espanya és bàsicament estepa i arboç. I no passa res. No cal ser fort i alt i musculat i ric, que ja és prou empipador. Malauradament, la dreta segueix llegint —quan llegeix— còmics del *Capitán Trueno*, per això necessita de molta trompeta i marxa lleugera. Que no és bonic ser bressol del millor cristianisme, que no és altre que el nacionalcatolicisme? Que no n'hi ha prou, sent la terra preferida per Déu, abans i tot que Terra Santa? Es veu que no, la dreta segueix necessitant la trompeta per a notar-se la bragueta. I l'esquerra? Doncs també... sobretot si és espanyola.

